

Sophie Kinsella

Verras me

band 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Proloog

Ik heb stiekem een woordenlijstje aangelegd voor mijn man. Woorden die ik heb bedacht, alleen om hem te beschrijven. Ik heb hem er nooit over verteld; ze komen soms zomaar in me op. Zoals...

Sexy-plexy: het aanbiddelijke gezicht dat hij trekt als hij verbijsterd is, met zijn wenkbrauwen opgetrokken en een vragende blik in zijn ogen, alsof hij wil zeggen: 'Leg uit!' Dan tast niet graag in het duister. Hij wil alles altijd duidelijk hebben. Helder. Onverhuld.

Gepagiteerd: die gespannen, afwerende manier waarop hij zich gedraagt als mijn vader ter sprake komt. (Hij denkt dat ik het niet merk.)

Shock-out: wanneer het leven onverwacht toeslaat en hem zo'n klap in zijn gezicht verkoopt dat hij letterlijk even geen lucht krijgt.

Eigenlijk is dat meer een woord voor algemeen gebruik. Het kan op iedereen van toepassing zijn. Het kan op mij slaan. Op dit moment slaat het ook echt op mij. Want raad eens? Ik ben shockout. Mijn adem stukt. Mijn wangen tintelen. Het voelt alsof ik in een soap speel, en dat komt zo: 1. ik loop in Dans werkkamer te snuffelen terwijl 2. hij op zijn werk zit en

niet weet wat ik aan het doen ben, en 3. ik een geheime, afgesloten la in zijn bureau open heb gemaakt, en 4. ik niet kan geloven wat ik heb gevonden; wat ik in mijn handen heb; wat ik zie.

Ik haal zwoegend adem terwijl ik ernaar kijk. Mijn brein schreeuwt panische boodschappen naar me, zoals: *Wat? En: Wil dat zeggen...? En: Nee. Alsjeblieft niet. Dit is niet goed. Dit moet een vergissing zijn.*

En, bijna nog het ergste: *Had Tilda dan toch gelijk? Heb ik dit over mezelf afgeroepen?*

Ik voel tranen opkomen, vermengd met stijgend ongeloof. En stijgend afgrijzen. Ik weet nog niet wat er gaat winnen. Of toch wel. Het ongeloof wint en bundelt zijn krachten met woede. ‘Echt?’ zou ik willen gillen. ‘Meen je dat nou, Dan?’

Maar ik doe het niet. Ik maak alleen een paar foto’s met mijn telefoon omdat... gewoon daarom. Ze zouden van pas kunnen komen. Dan stop ik wat ik heb gevonden terug, duw de la dicht, sluit hem zorgvuldig af, voel er nog eens aan (ik ben een beetje dwangmatig als het om het afsluiten van deuren en het uitschakelen van wasmachines en zo gaat; ik bedoel, niet heel erg, ik ben niet gék, alleen een beetje...

nou ja) en loop achteruit de kamer uit, alsof het een plaats delict is.

Ik dacht dat ik alles van mijn man wist, en hij alles van mij. Ik heb hem zien huilen bij *Up*. Ik heb hem in zijn slaap 'Ik zál je krijgen!' horen roepen. Hij heeft me mijn onderbroeken zien wassen toen we op vakantie waren (want de wasservice van hotels is krankzinnig duur) en hij heeft ze zelfs voor me aan het handdoekenrek gehangen.

We waren altijd *dat stel*. Versmolten. Verstrengeld. We konden elkaars gedachten lezen. We maakten elkaars zinnen af. Ik dacht dat we elkaar niet meer konden verrassen.

Tja, zo zie je maar hoe weinig ik wist.

1

Vijf weken eerder

Het begint op ons tweede lustrum. Wie had dat kunnen denken? In feite is het een dubbele vraag: 1. wie had kunnen denken dat het allemaal op zo'n voorspoedige dag zou beginnen? En 2. wie had überhaupt kunnen denken dat we de tien jaar zouden halen? Met tweede lustrum bedoel ik niet dat we tien jaar getrouwd zijn;

ik bedoel dat het tien jaar geleden is dat we elkaar voor het eerst zagen. Het was op het verjaardagsfeest van mijn vriendin Alison. Dat was de dag waarop ons leven voorgoed veranderde. Dan bemande de barbecue en ik vroeg hem om een hamburger en... *boem*.

Hoewel, niet *boem* als in liefde op het eerste gezicht. *Boem* als in dat ik dacht: hmm. Moet je die ogen zien. Moet je die armen zien. Die is leuk. Hij had een blauw T-shirt aan dat het blauw van zijn ogen ophaalde. Hij had een kokschoort voor en hij draaide heel efficiënt hamburgers om. Alsof hij wist wat hij deed. Alsof hij de hamburgerkoning was.

Het gekke is dat ik nooit had gedacht dat

‘hamburgers kunnen omdraaien’ op het lijstje zou staan van eigenschappen die ik zocht in een man. Zo zie je maar weer.

Toen ik hem met die barbecue bezig zag, met die vrolijke glimlach de hele tijd... was ik onder de indruk.

Ik vroeg dus aan Alison wie hij was (‘oude studievriend, zit in het vastgoed, echt een leuke gast’) en begon een flirterig gesprek met hem. En toen dat niets opleverde, zorgde ik dat Alison ons allebei te eten vroeg. En toen dat niets opleverde, liep ik hem ‘per ongeluk’ tegen het lijf in de buurt van zijn werk, tot twee keer toe, waaronder een keer in een erg diep uitgesneden topje (bijna hoerig, maar ik begon een beetje radeloos te worden). Toen zag hij me dan eindelijk en vroeg me mee uit, en toen was het liefde op, nou ja, iets van het vijfde gezicht.

Een verzachtende omstandigheid (zegt hij nu) was dat hij nog niet over zijn vorige relatie heen was en er niet helemaal ‘bij’ was. En: we vertellen dit verhaal in een enigszins gecensureerde versie aan andere mensen. Zonder dat hoerige topje bijvoorbeeld. Dat hoeft niemand te weten.

Maar goed. Spoel terug naar: onze blikken vonden elkaar boven de barbecue en dat was

het begin. Zo'n voorbestemd moment dat je leven definitief een andere wending geeft. Een moment om te koesteren. Een moment om te vieren, tien jaar later, met een lunch bij de Bar.

We komen graag in de Bar. Het eten is er super en er hangt een prima sfeer. Dan en ik vinden veel dezelfde dingen leuk – films, stand-upcomedy, wandelen – hoewel er ook gezonde verschillen tussen ons zijn. Je zult mij bijvoorbeeld nooit op de fiets zien stappen voor mijn lichaamsbeweging en je zult Dan nooit kerstinkopen zien doen. Hij geeft niets om cadeautjes, wat zijn verjaardag tot een bezoeking maakt. (Ik: 'Je moet toch iets willen. Denk na.' Dan (gekweld): 'Geef me dan maar... eh... Ik geloof dat de pesto op is. Geef me daar maar een pot van.' Ik: 'Een pot pésto? Voor je verjäär-dag?')

Een vrouw in een zwarte jurk wijst ons onze tafel en geeft ons allebei een grote grijze map.

'Onze nieuwe kaart,' zegt ze. 'Jullie serveerster komt zo.'

Een nieuwe kaart! De vrouw loopt weg, ik kijk op naar Dan en zie de onmiskenbare schittering in zijn ogen.

'O, echt?' zeg ik plagerig. 'Denk je?' Hij knikt. 'Eitje.'

‘Wijsneus,’ sla ik terug.

‘Uitdaging aangenomen. Heb je papier bij je?’ ‘Uiteraard.’

Ik heb altijd pennen en papier in mijn tas, want we doen dit spelletje zo vaak. Ik geef ons allebei een pen en een uit mijn notitieboekje gescheurd blaadje.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Het spel begint.’

We verslinden de kaart allebei zwijgend met onze ogen. Er is zowel brasem als tarbot, wat het lastig maakt... maar desondanks wéét ik wat Dan gaat bestellen. Hij zal proberen me te overbluffen, maar ik zal hem toch te slim af zijn. Ik ken zijn gedachtekronkels als mijn broekzak.

‘Klaar.’ Dan schrijft een paar woorden op zijn papiertje en vouwt het dubbel.

‘Klaar!’ Ik schrijf mijn antwoord op en vouw mijn papiertje dubbel, en op hetzelfde moment komt onze serveerster naar ons toe.

‘Wilt u alvast iets te drinken bestellen?’

‘Absoluut, en ook iets te eten.’ Ik glimlach naar haar. ‘Ik wil graag een negroni, en dan de coquilles en de kip.’

‘Een gin-tonic voor mij,’ zegt Dan als ze klaar is met schrijven, ‘en dan ook de coquilles, en de brasem.’

De serveerster loopt weg en we wachten tot ze buiten gehoorsafstand is. En dan:

‘Hebbes!’ Ik schuif mijn papiertje naar Dan toe. ‘Al had ik de gin-tonic fout. Ik dacht dat je champagne zou nemen.’

‘Ik heb alles goed. Een schot voor open doel.’ Dan geeft me zijn papiertje en ik zie *negronei*, *coquilles*, *kip* in zijn nette handschrift staan.

‘Shit!’ roep ik uit. ‘Ik dacht dat je de langoustines zou gokken.’ ‘Met polenta zeker? Houd op, zeg.’ Hij grinnikt en schenkt me nog wat water in.

‘Ik weet dat je bijna de tarbot had genomen.’ Ik moet wel opscheppen, bewijzen hoe goed ik hem ken. ‘Het ging tussen de tarbot en de brasem, maar je wilde de saffraanvenkel die bij de brasem wordt geserveerd.’

Dans grijns wordt breder. Ik heb hem tuk.

‘Trouwens,’ vervolg ik terwijl ik mijn servet uitschud, ‘ik heb Ka...’

‘O, mooi! Wat...’ ‘Het is goed.’

‘Super.’ Dan neemt een slokje water en ik vink het onderwerp af op het lijstje in mijn hoofd.

Onze gesprekken gaan vaak zo. Overlappende zinnen, half afgemaakte gedachten en steno. Ik hoefde niet te zeggen: ‘Ik heb met Karen, onze

oppas, over haar uren gepraat.’ Hij wist het al. Niet dat we helderziend zijn, maar we voelen vaak wel precies aan wat de ander wil gaan zeggen.

‘O, en we moeten het over mijn moeders...’ zegt hij, en hij neemt nog een slokje water.

‘Ja. Ik dacht dat we meteen na...’ ‘Ja. Goed idee.’

Nogmaals: we hoeven niet helemaal uit te spreken dat we het over het verjaardagsfeest van zijn moeder moeten hebben en dat we daar regelrecht vanaf de balletles van de meiden naartoe kunnen rijden. We weten het allebei. Ik reik hem het broodmandje aan in de wetenschap dat hij het zuurdesembroodje zal pakken, niet omdat hij daar zo gek op is, maar omdat hij weet dat ik dol ben op focaccia. Zo’n man is Dan. Zo’n man die jou je lievelingsbrood gunt.

Onze drankjes worden gebracht en we klinken. We zijn allebei best relaxed, want we hebben een vrije middag. We moeten onze zorgverzekering verlengen en daarvoor moeten we allebei medisch gekeurd worden, wat voor later op de dag gepland staat.

‘Dus, tien jaar.’ Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Tíén jáár.’

‘Ongelooflijk.’